

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **A. A.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2018, č. j. OAM-895/ZA-ZA11-ZA17-2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 10. 2018, č. j. 60 Az 53/2018 – 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2018. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12 - § 14b zákona č 325/1999 Sb., o azylu.

[2] V žalobě namítal žalobce především nesprávné posouzení podmínek udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany. Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce pochází z jižní části Pásmu Gazy, je bez státní příslušnosti, palestinské národnosti, vyznáním sunitský muslim. Je rozvedený, má nezletilou dceru, občanku České republiky. Ve vlasti se politicky neangažoval, v roce 1999 si vyřídil v Tel Avivu české turistické vízum a odjel do České republiky s vidinou, že zde bude studovat a pracovat. V roce 2000 zde požádal poprvé o azyl. Žalobce má trestní minulost, v České republice se dopustil podvodů se zlatem a fakturami, za což byl odsouzen k sedmiletému nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Po jeho odpykání měl problémy s legalizací svého pobytu.

[3] Podle svého tvrzení byl žalobce hnutím Hamás odsouzen k smrti, neboť byl obviněn ze spolupráce s Mossadem a také kvůli tomu, že je špiónem hnutí Fatah. V důsledku toho byl nejprve zbit, poté se dostal do přestřelky, v níž jednoho z členů hnutí Hamás zranil. Tím se dostal do sporu i s jeho rodinou, proto se až do odjezdu z Pásmu Gazy skrýval. Jeho vlastní rodina však žije v Pásmu, problémy s Hamásem nemá, je s nimi v telefonickém kontaktu. O azyl požádal žalobce znovu až v roce 2017, neboť

se mu podařilo od orgánů palestinské samosprávy v Ramalláhu získat potvrzení, že mu v Pásmu Gazy skutečně hrozí smrt.

[4] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl krajský soud ve shodě s žalovaným k závěru, že tvrzení žalobce jsou nevěrohodná a diametrálně se liší jeho verze o důvodech k opuštění Pásma Gazy, které uváděl v azylovém řízení v roce 2000 a které uvádí v rámci tohoto řízení. Zatímco v roce 2000 uváděl, že se dostal do konfliktu se složkami palestinské samosprávy, protože byl podezříván z členství v hnutí Hamás, nyní předložil příběh zcela opačný. K otázce doplňkové ochrany pak krajský soud uvedl, že jejímu udělení brání vážný zločin (úmyslný trestný čin - podvod se škodou přesahující 16 milionů korun), který žalobce na území České republiky spáchal (nemluvě o dalších dvou podmíněných odsouzeních), a nepopřel ani názor žalovaného, že žalobci nic nebrání v tom, aby se nevracel do Pásma Gazy, ale odešel na Západní břeh Jordánu, kde mu nebezpečí smrti nehrozí. Napadené rozhodnutí žalovaného proto vyhodnotil jako zákonné.

[5] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel) z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a pro nesprávné posouzení právní otázky. Nepřezkoumatelnost rozsudku spatřuje stěžovatel v tom, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s otázkou možného bezpečného přesídlení stěžovatele z Pásma Gazy na Západní břeh Jordánu, stejně tak jako s tvrzenými rozpory v jeho výpovědích. Nesprávné posouzení právní otázky pak dle stěžovatele spočívá v nesprávném výkladu pojmu závažný zločin ze strany žalovaného i krajského soudu. V souhrnu má stěžovatel za to, že krajský soud porušil zásadu non – refoulement a že jeho rozhodnutí je mimo jiného v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. S ohledem na uvedené proto navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přezkoumat napadený rozsudek z hlediska uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[7] Podle § 104a s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[8] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39 přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[9] V projednávané věci stěžovatel neuvedl, v čem spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti, žádné důvody přijatelnosti nenalezl ani Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti. Skutkový příběh stěžovatele nenastoluje žádnou otázku, která by svým významem podstatně přesahovala jeho zájmy a k níž by bylo zároveň nutné se vyslovit v zájmu sjednocování judikatury. Napadený rozsudek krajského soudu je z hlediska svých náležitostí standardní a je opřen o relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (především rozsudek ze dne 1. 2. 2017,

pokračování

č. j. 6 Azs 309/2016 – 28). Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost dle výše citovaného ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[10] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst.3 s. ř. s.).

V Brně dne 9. května 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu